

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Credința sutașului.

Omul de azi este lipit de noroiul pământului, căci nu are aripile credinței care să l ridice deasupra gândirilor abjecte și a dorințelor animalice. Toată nefericirea zilei de azi își are rădăcina în lipsa de credință. Căci credința este și o linie demarcațională trasă între noi și între răutatea noastră și a semenilor noștri, un zid ridicat între optimismul creștin și desnădejdea păgână, un scut care apără idealismul nostru de brutalitatea vieții.

În zilele noastre ar trebui marea credinții ca să spele toată ura și tot egoismul care ne distruge viața. Ar trebui să-l urmăm pe sutașul din Capernaum, care a știut că pentru Isus nu există depărtare, El poate să vindece bolnavul și dacă nu-l vede. De aceea el a zis: „Doamne nu sunt vrednic

ca să intrii sub acoperământul meu, ci zi numai cu cuvântul și se va vindeca sluga mea.

Căci și eu sunt om sub ascultare, având sub mine ostași, și zic acestuia: mergi și merge și altuia vino, și vine; și slugii mele: fă aceasta și face.“

Și s'a vindecat sluga lui în acel moment.

Nouă ne-ar trebui prezența concretă a lui Isus, ca să credem, ca să devenim mai buni. Dar, poate, dacă ar veni Isus înc'odată pe pământ, aceleași năcazuri, suferințe, dureri și chinuri l-ar aștepta. Poate că și acuma ar fi gonit și scuipat cu tot veninul acumulat în lume, batjocorit și bătut prin epigrame și pamflete și crucea Lui ar fi cu atât mai grea, cu cât ura noastră este mai primejdioasă, mai satanică și în manifestările sale

mai iscusită decât cum a fost ura ovreilor. E înfiorător să te gândești că progresele tehnice ce *Calvar* și ce *moarte* i-ar pregăti *Fiului Omului!*

Și apoi aici este *Isus Hristos între noi, în Sf. Taină a Euharistiei* și câte nepăsări nu întâlnește, câte batjocuri nu suferă! Noi ar trebui să știm cu toată siguranța că Isus este de față în Sf. Cuminecătură și totuși ne purtăm față de El așa cum ne purtăm. Va să zică nici prezența lui Isus nu ne 'nduioșează!

Noi am crede, dar credința noastră ne-ar obliga să trăim altfel decât cum trăim. De aceea nici necredința noastră nu este sinceră, e necredință falsă, mai rea decât însăși necredința.

Cât de departe suntem noi de credința solidă a sutașului.

Să avem grijă să nu ni se 'ntâmple și nouă ce a

spus Isus despre ovrei : „Însă zic vouă, că mulți vor veni dela apusuri și dela răsărituri și se vor odihni cu Avram și cu Isac și cu Iacob întru împărăția ceriu-

rilor; iară fiii împărăției se vor arunca întru întunerecul cel mai din afară: acolo va fi plâns și scrâșnirea dinților.“

I. B.

Calea fericirii.

„Mântuitorule, ce să fac ca să moștenesc împărăția cerurilor? Iată o întrebare pusă Mântuitorului, încă de când profesă pe pământ.

„Pomeneste-ne Doamne când vom veni întru împărăția Ta,“ ne rugăm și astăzi.

Din decursul veacurilor și până astăzi, creștinul a avut înaintea sa ca ideal aceeaș împărăție a cerurilor, aceeaș fericire de care se va bucura în acea împărăție.

Vieța de pe pământ este mărginită și în acest scurt timp omul este ispitit de multe fapte rele, de multe sedus, prin multe păcătuiind înaintea Atotputernicului. Și, văzându-și greșelele, se înalță cu ruga către Dumnezeu, cerând iertare, cu promisiunea de a se îndrepta, pentru a fi vrednic de fericirea cerească.

Mântuitorul, pentru această fericire a omului s'a pogorât pe pământ, pentru răscumpărarea omului din păcatul strămoșesc, pentruca fiind fără păcat, să se poată bucura de această fericire.

Și care este calea de urmat,

care este drumul care duce la această fericire?

Insuși drumul Mântuitorului. Calea urmată de Mântuitorul, pe aceasta să mergem, aceasta ne va conduce fără greș la fericire. Să ne amintim numși de cuvintele: „Eu sunt calea, adevărul și viața...“ și vom vedea cât adevăr este în aceste cuvinte! Într'adevăr numai calea Mântuitorului este cea care duce la fericire.

Și în parcurgerea acestui drum, trebuie să avem cele trei virtuți: credința, iubirea și nădejdea. Trebuie să credem cu adevărat în Dumnezeu, în bunătatea Lui, în atotputernicia Lui, în iubirea nemărginită a Lui față de oameni; trebuie să-L iubim pe Dumnezeu, avându-L în inimile noastre, ca pe ceea ce avem noi mai scump și trebuie să sperăm, să nădăjduim, cu toată inima noastră numai în Dumnezeu, în nici un lucru lulesc de pe pământ.

Calea Mântuitorului urmând și având în suflet aceste trei virtuți, vom putea să ne bucurăm și noi de acea fericire.

Astăzi, mai mult ca oricând, se cere să urmăm această cale.

Astăzi, omul fiind ispitit de multe rele, cade tot mai mult în greșeli, cu fiecare greșală, îndepărtându-se tot mai mult de aceea fericire. Am uitat de Biserică, am uitat de Mântuitorul, am uitat de poruncile religiei, am luat tot mai mult în capu-ne grijile lumești, îndepărtându-ne tot mai mult de acea fericire care este veșnică; nu mai cunoaștem nici pe aproapele, trăim viața în plăceri lumești, neaducându-ne aminte de Dumnezeu decât la nevoi.

Trebuie să ne trezim! Nu aceasta este calea pe care vrem să mergem. Nu acesta este drumul pe care am vrut să pornim. A fost numai o greșală, pe care o recunoaștem cu inima plină de căință.

Vrem calea Mântuitorului; vrem să mergem pe urmele Lui, să credem perceptelor Lui.

Vieța pământescă este ceva scurt, pe când cea de dincolo de mormânt este în veci. Deaceea, cu inima plină de căință să alergăm la Mântuitorul, cerându-i iertare de vieța dusă până acum numai în păcate și inobilându-ne sufletul cu cele trei virtuți: credința, iubirea și nădejdea, să apucăm calea lui; căci făcând acestea, atunci când ne va veni și nou timpul să părăsim vieța de pe pământ, ne vom putea bucura ca apostolul Pavel, căci, „luptând lupta cea bună, păstrându-ne credința și isprăvindu-ne calea, ne este păstrată neprihănită cuana dreptilor.“

IOAN VLADU

învățător.

Datorințele copiilor față de părinții lor.

Omul este dator să iubească pe deaproapele său, dar pentru copii, nimeni nu este mai aproape decât părinții, cari reprezintă și autoritatea divină.

„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta.” Iată că în porunca IV. dumnezeiască, se impune copiilor ca ei să cinstească pe părinții lor. Niciodată Dumnezeu n'a spus copiilor să iubească pe părinții lor, sau să le fie frică de ei ci a spus: Să-i cinstească, pentru că aceasta le cuprinde pe amândouă. A iubi pe părinți, însemnează a-le face lor tot ceiace doresc, și apoi iubirea părinților este cerința cea mai elementară, a recunoștinței. Oare dela cine primesc copiii mai multe binefaceri decât dela părinți? Cine se îngrijește mai mult de prezentul și viitorul copiilor, decât părinții lor; de altfel a iubi pe copii este fericirea părinților. Deci dela cine să aștepte părinții mai multă recunoștință și mai multă atențiune, decât dela aceia cărora le-a dat. Nu arareori sf. Scriptură impune cinstea părinților și se adresează copiilor așa: „Cu fapta și cu cuvântul cinstește pe tatăl tău, ca să vie ție binecuvântarea dela dânsul că binecuvântarea părintelui, întărește casele fiilor, iar blestemul mamei dezrădăcinează temelile.”

În Vechiul Testament citim despre un Iosif, Tobie etc. cari

și-au iubit pe părinții lor, iar în Noul Testament cel mai strălucit exemplu ni-l dă Mântuitorul Isus Hristos.

Fiii sunt datori să sprijine pe părinți în cele trupești case în cele sufletești căci nu este destul ca un copil să pună la dispoziția părintelui său numai pâinea zilnică ci mai trebuie să-i dea și încurajări și mângăeri în suferințe. Dumnezeu răsplătește pe copiii cari fac aceasta căci la sf. apostol Pavel citim: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să fie ție bine și să fie cu zile multe pe pământ.”

Greșeste foarte greu acela care îndrăznește să hulească sau să poftască rău părinților lui și în contra aceluia se răscoală bunul simț al omenirii: „Celce va grăi rău de tatăl său ori de mama sa, cu moarte să se omoare.” (2 Moise 15, 16)

Din nefericire puțini sunt acei copii cari se pot asemăna lui Iosif, Isac, Tobie ... și Isus și cari respectă porunca IV-a lui Dumnezeu: și mulți sunt cari nu se gândesc la groaznicele cuvinte: „Celce nu cinstește pe tatăl său și pe mama sa, blestemat va fi.” (Pilde 20.)

Ion Drăguș

Miresei lui Hristos.

O Tu sfântă și sublimă!
Maica noastră, O divină!
O Mireasă! O Stăpână!
Sufletul tot Ți-se 'nchină.
O Sfântă Regină!

A tuturor pregătire
Spre viață, fericire;
Tu la toți le dai spre știre
Despre sublima-Ți menire
Cu scop sfânt de mântuire.

Intinde-Ți aripa sfântă
Spre fiii Tăi ce Te-ascultă
Și prin Tine se încântă;
Tu Maică bună și blândă
Și Mireasă sfântă.

Tu ai fost întemeiată
De Hristos. Și-acuma iată,
Infamii la Tine cată
A-Ți lovi fața curată,
Dar baza Ta e de piatră.

Pururea Tu sus vei sta,
Cu fruntea sus vei căuta,
Căci scopul tău e de-a da
În etern fericirea.

La luptă dar Maica mea.

Credincioși ne vom supune
Glasului Tău. Orice vei spune
Vom fi gata. Vom răpune
Prin credință, rugăciune
Pe cei ce vor să Te zugrume.

V. Sechel.

O lămurire.

Ca să ne apărăm împotriva atacurilor îndreptate contra preoțimei maramureșene, am fost siliți ca să luăm măsuri excepționale împotriva gazetei „Graiul Maramureșului,” până, când ni se va da satisfacție.

În numărul 43, din 15 Iunie 1934 al „Graiului” a apărut următoarea :

LĂMURIRE

O frază incompletă din articolul meu „Administrația satelor” a ocazionat un atac al „Dumneicii” împotriva mea sub cuvânt că aș fi adus ofensă preoțimei.

Fiindcă acest fapt caută să fie interpretat împotriva gazetei „Graiul Maramureșului” țin să precizez că :

Nu înțeleg să solidarizez gazeta cu cele scrise de mine sub semnătură și că eu, după cum am spus și în răspunsul dat „Dumneicii” n'am înțeles să ofensez prin cele scrise

preoțimea, despre care nu pot avea decât păreri oricărui bun creștin.

M. Marina

Aceste șire dau preoțimei satisfacția cuvenită și cum noi nu înțelegem, să paralizăm activitatea unor tineri, cari muncesc pe teren național-cultural, până când nu lovesc în Biserică și în preoții Bisericii, — sunt rugați preoții din Maramureș să reia relațiile normale cu Asociația Presei, cu atât mai văditos, că avem promisiuni serioase, că nu se vor mai repeta atacurile, care au pricinuit neînțelegerea.

Excursiune.

Corul Agru-lui (secția intelectualilor) în ziua de Duminecă — 17 Iunie — a aranjat o excursiune cu o reușită care a întrecut toate așteptările.

Invitați de o persoană marcantă, fiu credincios al Bisericii

noastre, am cutreerat valea Săpînței, plină de frumuseți de ale naturii.

Am văzut izvoarele minereale, cascada și pe urmă exploatarea de pădure, în locul, unde codrul secular este tăiat cu mijloacele cele mai moderne.

Pe tot parcursul drumului de 25 km, de pe vagonetele trenului industrial am avut ocazia, ca să vedem peisagiile cele mai frumoase din Maramureș.

Soarele strălucitor și timpul favorabil, au adaus mult la reușita zilei.

Aceluia, care afară de dragostea călduroasă a inimii sale ne-a dat și mijloacele necesare de transport și toate celelalte — făcându-ne posibil ca să petrecem o zi neuitată în sinul naturii, — îi mulțumim din toată inima.

Calendar săptămânal.

24 — 30 Iunie 1934.

24. Dumineca IV d. Rusalii. Ap. Rom. 6, 18.

Ev. Mat. 8. 5. Nașt. Sf. Ioan Bot.

25. Luni M. Febronia † 304

26. Marți C. Davir † 540

27. Mercuri C. Samson

28. Joi Moașt. Chir și Ioan

29. Vineri Petru și Pavel Ap. II Cor. 11, 21.

Ev. Mat. 16, 13.

30. Sâmbătă Soborul celor 12 apostoli.

„Și venind Isus în părțile Chesareei lui Filip, întreba pe ucenicii săi zicând : „cine zic oamenii, că este Fiul omului?... Simon Petru răspunzând a zis : „Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui viu.”

Și răspunzând Isus, a zis lui : „fericit ești Simone, fiul lui Iona, căci nu trupul și sângele au descoperit ție, ci Tatăl meu cel din ceriuri.

Și eu zic ție, că tu ești Petru și pe aceasta piatră voi zidi Biserica mea și porțile iadului nu o vor birui pe ea.”

(Mat. 16, 13)